

UZASADNIENIE

T. G. (1) w dniu 30 czerwca 2015 roku zatelefonował do swojego znajomego K. S. (1). W godzinach popołudniowych spotkali się w Ł., w okolicach ulic (...). Obaj mężczyźni zaczęli spożywać piwo za które płacił K. S. (1). Każdy z nich wypił 6 piw. Po godzinie 21 – ej udali się wspólnie z kierunku miejsca zamieszkania K. S. (1), a następnie tramwajem pojechali w kierunku targowiska (...). Z tramwaju wysiedli na przystanku przy szpitalu im M. K.. (tom I: wyjaśnienia T. G. k 22 – 23 , protokół badania k 4, protokół przeszukania k 5-7).

W dniu 30 czerwca 2015 roku S. S. (1) udał się około godziny 22.50 na przystanek tramwajowy znajdujący się przy ulicy (...) w Ł. , na wprost Szpitala im (...), gdzie miał spotkać się ze swoją żoną. (zeznania świadka K. S. k 145-146, k 152-153).

T. G. (1) i K. S. (1) zauważyli S. S. (2), który rozmawiał przez telefon komórkowy. K. S. (1) powiedział wówczas, iż ktoś, kto ma taki telefon będzie miał także pieniądze. (wyjaśnienia T. G. k 22 – 23 – tom I).

T. G. (1) i K. S. (1) podeszli do S. S. (2). T. G. (1) zaczął go pytać „ co masz do mojego ziomka”. S. S. (2) oddalił się w stronę postojów taksówek chcąc uniknąć zwady. Oskarżenia pobieli w jego stronę. Gdy go dogonili ustawili się w sposób, który uniemożliwiał S. S. (2) ucieczkę. Oskarżeni zaczęli wyrażać wobec S. S. (1) pretensje, że „ sypnął Siwego z P.”. Nakazali także S. S. (2) wydanie posiadanych pieniędzy. S. S. (2) wyjął portfel w którym znajdowała się złotówka. Zabral ją K. S. (1). K. S. (1) w pewnej chwili wyciągnął nóż. Nóż ten w ręku K. S. (1) widział T. G. (1). K. S. (1) trzymał nóż zwrócony ostrzem w stronę S. S. (2) w sposób, który sugerował, że może zostać wbity w brzuch. K. S. (1) zażądał od S. S. (2) wydania telefonu komórkowego. S. S. (1) obawiając się , że może zostać użyty nóż przekazał T. G. (3) telefon komórkowy marki P. (...) o wartości 400 złotych. Oskarżeni umożliwili S. S. (2) wyjęcie z telefonu karty SIM i oddalili się na przystanek tramwajowy przy ulicy (...), gdzie wsiedli do tramwaju linii Z1. (wyjaśnienia T. G. k 22 – 23 – tom I, zeznania świadka K. S. k 145-146, k 152-153).

Po tym jak oskarżeni wysiedli z tramwaju na przystanku przy ulicach (...) udali się na (...), gdzie zamierzali kupić piwo. T. G. (1) odprowadził K. S. (1) pod dom .

(wyjaśnienia T. G. k 22 – 23 – tom I).

S. S. (1) po powrocie do domu telefonicznie zawiadomił o zaistniałym zdarzeniu Policję. Wspólnie z funkcjonariuszami Policji, udał się by spenetrować teren w celu poszukiwania sprawców. W pewnej chwili zauważył mężczyznę, który przypominał mu jednego ze sprawców. Po tym jak radiowóz w którym znajdował się S. S. (2) znalazł się w pobliżu wracającego do domu T. G. (1), pokrzywdzony rozpoznał w nim jednego ze sprawców zdarzenia. Po zatrzymaniu T. G. (1) w trakcie jego przeszukania ujawniono telefon komórkowy zabrany S. S. (2) . (wyjaśnienia T. G. k 22 – 23 – tom I, zeznania świadka K. S. k 145-146 odw., k 152-153, z tomu I ; protokół zatrzymania k 3).

Po zatrzymaniu T. G. (1) ujawnił dane drugiego sprawcy – K. S. (1), który został zatrzymany w dniu 1 lipca 2015 roku. (z tomu I: wyjaśnienia T. G. k 22 – 23, protokół okazania k 28, materiał pogładowy k 29, protokół zatrzymania k 34).

W trakcie przeszukania miejsca zamieszkania K. S. (1) ujawniono składany scyzoryk koloru czarnego. (tom I – protokół przeszukania k 36-38).

Telefon został zwrócony S. S. (2). (zeznania świadka K. S. k 145-146 odw., k 152-153, z tomu I; pokwitowanie k 14).

T. G. (1) mieszka z matką, babcią oraz bratem. Przez najbliższych członków rodziny określany jest jako osoba nadpobudliwa, która łatwo się denerwuje. T. G. (1) nadużywa alkoholu , wraca do domu ze śladami pobicia. T. G. (1) przerwał naukę w szkole zawodowej. Podejmował prace dorywcze. (tom I –wywiad środowiskowy k 89-90).

U T. G. (1) nie stwierdzono objawów choroby psychicznej i upośledzenia umysłowego. Ujawnia cechy nieprawidłowo kształtującej się osobowości i szkodliwego używania alkoholu. W chwili czynu rozumiał jego znaczenie i mógł pokierować swoim postępowaniem. U oskarżonego nie występują cechy uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego. Ukończył on szkołę podstawową zwyczajną, nie specjalną. Podjął pracę. W trakcie badania nie ujawniał żadnych cech uszkodzenia (...). Jest osobą w pełni zorientowaną, spokojną, bez zaburzeń pamięci, krytyczny do nadużywania alkoholu i świadomy skutków jego używania. Zapalenie opon mózgowych, które przeszedł w dzieciństwie nie pozostawiło trwałych skutków pod postacią uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego. (tom I – opinia psychiatryczna k 92-93, tom sądowy k 219-220).

U K. S. (1) nie stwierdzono objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego. Stwierdzono u niego cechy osobowości nieprawidłowej i uzależnienie mieszane z dominującym uzależnieniem od alkoholu. Brak jest podstaw do kwestionowania jego poczytalności w chwili zarzucanego czynu.(tom I opinia psychiatryczna k 111-113).

K. S. (1) przerwał naukę na poziomie II klasy gimnazjum. Przebywał w młodzieżowym ośrodku wychowawczym. Nie pracował na stałe. Podejmował prace dorywcze. Pozostaje w związku z M. S., z którą ma kilkumiesięczne dziecko. Od dziecka miał skłonności do samookaleczania się. Reagował w ten sposób na niepowodzenia i trudności życiowe. W ocenie ciotki z którą mieszkał jest bardzo dobrą osobą. (tom I k 114 – 115 wywiad kuratora).

K. S. (1) był karany. (tom I odpis wyroku k 122, tom sądowy – dane o karalności k 97-99, odpis wyroku k 170).

T. G. (1) był karany. (dane o karalności k 100- 101 tom sądowy, odpis wyroku k 170).

T. G. (1) i K. S. (1) prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z 25 czerwca 2015 roku w sprawie sygn. akt IV K 271/15 skazani zostali za popełnione wspólnie i w porozumieniu przestępstwo z art. 158 § 1 kk w zw z art. 57 a § 1 kk . (odpis wyroku k 170).

K. S. (1) i T. G. (1) nie składali deklaracji podatkowych za 2013 i 2014 rok. (tom I; informacje z systemu teleinformatycznego k 103-108).

Dwa podpisy o treści (...) oraz zapisy „treść zgodna z moimi wyjaśnieniami „ występujące na drugiej stronie protokołu okazania (k 28 – tom I) z 1 lipca 2015 roku oraz zapisy o treści „ Z tablicą poglądową zapoznałem się w dn.01.07.2015 i na zdjęciu numer 1 rozpoznaję K. S. (1) „ oraz podpis o treści „ G. „ nakreślił TomaszGwizdoń. (opinia kryminalistyczna k 121- 137).

T. G. (1) w czasie pierwszego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do zarzucanego czynu.

W złożonych wyjaśnieniach opisał przebieg zdarzenia w trakcie którego S. S. (2) utracił telefon komórkowy oraz posiadaną złotówkę. Wskazał, iż między nim, a K. S. (1) nie było uzgodnień co do podziału pieniędzy, które zamierzali uzyskać, sprzedając skradziony telefon. Nie wiedział także, iż K. S. (1) zamierza użyć noża.

W trakcie okazania wskazał na K. S. (1) z którym wspólnie dokonał zarzucanego mu przestępstwa.

Uzupełniając wyjaśnienia w czasie śledztwa T. G. (1) podał, iż było dla niego zaskoczeniem, że K. S. (1) wyjął nóż, choć wcześniej twierdził, że zamierza ukraść pokrzywdzonemu telefon. Nie planował kradzieży. Bał się jednak przeciwstawić K. S. (1), dlatego przyjął telefon od tego mężczyzny. Wyraził żal z powodu tego co zrobił.

Przed Sądem T. G. (1) odmówił złożenia wyjaśnień. Nie potwierdził w istocie swoich wyjaśnień złożonych w czasie śledztwa, wskazując, iż to przesłuchujący go policjant wskazał, iż w czasie zdarzenia użyty był nóż, a noża nie było. Odpowiadając na pytania podał, iż po tym jak podeszli z K. S. (1) do pokrzywdzonego poprosili go o pożyczenie pieniędzy. Mężczyzna dał im jedną złotówkę. Poprosił następnie tę osobę o użyczenie telefonu komórkowego, ponieważ jego telefon był rozładowany. Pokrzywdzony dał mu swój telefon, po wcześniejszym wyjęciu karty SIM. Gdy podniósł głowę tego mężczyzny już nie było. Zaprzeczył, by w czasie zdarzenia widział nóż u K. S. (1). W czasie

gdy dostał telefon, K. S. (1) poszedł sprawdzić godzinę odjazdu tramwaju. T. G. (1) podniósł także, iż po zatrzymaniu policjant sugerował mu by obciążył w wyjaśnieniach K. S. (1) obiecując mu za to pozostanie na wolności. Zaprzeczył, by rozpoznał K. S. (1) w czasie okazania mu tablicy poglądowej. Zanegował wyjaśnienia złożone podczas tej czynności.

Oskarżony K. S. (1) w czasie śledztwa nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu. Wyjaśnił, iż w okolicach Szpitala im (...) zaczęli wspólnie z T. G. (3) jakiegoś chłopaka, który dał im złotówkę na piwo. Gdy ten mężczyzna oddalił się pobiegł za nim T. G. (1) i po chwili wrócił z jego telefonem. Mówił T. G. (3) aby oddał telefon, ten jednak nie chciał tego uczynić. Zaprzeczył, by groził nożem temu mężczyźnie, choć przyznał, że posiadał nóż.

K. S. (1) wyjaśnił także w postępowaniu przygotowawczym, iż od momentu kiedy zaczęli tego mężczyznę miał w ręku nóż, którym się bawił, strugając gałęzie. Zanegował także w złożonych wyjaśnieniach, by nóż posłużył mu do przestraszenia pokrzywdzonego jak i temu, by żądał wydania telefonu.

Podczas posiedzenia sądu na którym rozpoznawano wniosek o zastosowanie tymczasowego aresztowania K. S. (1) „w większości przyznał się do zarzucanego czynu”. Wyjaśnił, iż nie pamięta, by groził nożem ponieważ był pijany.

Przed Sądem K. S. (1) przyznał się do zarzucanego czynu, potwierdzając jednocześnie swoje wyjaśnienia ze śledztwa. Zaprzeczył, by użył noża wobec pokrzywdzonego. Wskazał, iż po prostu trzymał go ręką. O tym, iż T. G. (1) ma telefon zorientował się dopiero po zdarzeniu gdy jechali tramwajem. Przyznał, iż nóż zabezpieczony w miejscu jego zamieszkania jest tym, który miał w czasie zdarzenia.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na zeznaniach pokrzywdzonego S. S. (2), który zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i przed Sądem w sposób rzeczowy i konsekwentny opisał przebieg zdarzenia podczas którego utracił niewielką kwotę pieniędzy i telefon marki P.. Niewielkie rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonego jak choćby co do tego, czy zabrano mu złotówkę, czy też nie, nie mogą podważyć wiarygodności złożonych przez niego zeznań w szczególności wobec tego, iż zeznania S. S. (1) w istocie nawet w drobnych szczegółach pokrywają się z wyjaśnieniami jakie w początkowej fazie śledztwa złożył T. G. (1).

Wersja wynikająca z przedmiotowych wyjaśnień T. G. (1) jest adekwatna do zeznań S. S. (1) nie tylko co do tego, iż oskarżeni zabrali mu złotówkę ale także co do faktu, iż K. S. (1) po tym, jak padło żądanie oddania telefonu komórkowego wyjął nóż, który został wymierzony wobec pokrzywdzonego.

Zbieżność wskazanych wyjaśnień T. G. (1) i zeznań pokrzywdzonego nakazuje odrzucić te wyjaśnienia T. G. (1) w których zanegował przebieg zdarzenia opisany przez siebie w toku postępowania przygotowawczego. T. G. (1) nie potwierdzając złożonych wyjaśnień w istocie nie był w stanie podać żadnego racjonalnego powodu, który mógłby skłonić go do podania nieprawdy. Także w świetle jednoznacznej opinii grafologicznej nie sposób dać wiary tym jego wyjaśnieniom w których negował, iż rozpoznał K. S. (1) na okazanej mu tablicy poglądowej jak te w których negował autentyczność swoich podpisów i złożonego pisemnego oświadczenia podczas czynności okazania.

Podniesione okoliczności dają podstawy do odrzucenia tych wyjaśnień T. G. (1) w których wskazał, iż w czasie zdarzenia nie widział u K. S. (1) noża, a telefon komórkowy w istocie z nieznanymi mu powodów został dobrowolnie oddany mu przez pokrzywdzonego. Jednoznaczna zbieżność zeznań S. S. (1) i wyjaśnień złożonych przez T. D. w śledztwie powoduje, iż odrzuceniu podlegają te wyjaśnienia T. G. (1) w których wskazywał, iż treść jego wyjaśnień wynika z sugestii przesłuchującego go policjanta.

Wskazane, zasługujące na wiarę depozycje S. S. (1) i T. G. (1) dają podstawę do odrzucenia wyjaśnień K. S. (1) w których negował on posłużenie się nożem wobec pokrzywdzonego jak i swój udział w zaborze telefonu komórkowego. O niewiarygodności wyjaśnień złożonych przez K. S. (1) świadczą także rozbieżności w złożonych przez niego wyjaśnieniach odnośnie tego, czy podczas zdarzenia miał w ręku nóż, czy tylko się nim bawił strugając gałęzie, także wobec formalnego przyznania się tego oskarżonego do zarzucanego czynu.

Brak jest także podstaw do kwestionowania wydanej w sprawie, jednoznacznej i pełnej opinii grafologicznej jak i opinii psychiatrycznych oceniających poczytalność obu oskarżonych w chwili czynu. Nie budzi co prawda wątpliwości wobec załączonej dokumentacji lekarskiej dotyczącej T. G. (1), iż po zdarzeniu, które zaistniało w dniu 30 czerwca 2015 roku podjął on leczenie w (...) przy ulicy (...) w Ł..(k 139 – tom sądowy). Podzielić należy jednak pogląd wyrażony w opinii przez biegłych psychiatrów, iż brak jest podstaw do kwestionowania poczytalności T. G. (1) w chwili czynu, w szczególności brak jest podstaw do przyjęcia, by wykazywał on cechy uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego. Przeciwno przyjęciu, by tego rodzaju dysfunkcje u T. G. (1) występowały świadczy odnotowany w załączonej dokumentacji medycznej wynik badania psychologicznego oceniający poziom jego rozwoju intelektualnego, zawierający się w granicach normy jak i dotychczasowa linia życiowa oskarżonego, który ukończył szkołę podstawową (zwyczajną, a nie specjalną) jak i podjęcie zatrudnienia.

Oskarżonym T. G. (3) i K. S. (1) można przypisać winę. Z uwagi na wiek i poczytalność w chwili czynu mieli oni świadomość bezprawności podjętego wspólnie zachowania, a brak jest podstaw do przyjęcia, by zaistniały okoliczności wyłączające winę.

K. S. (1) i T. G. (1) zachowaniem, którego dopuścili się w dniu 25 czerwca 2015 roku wypełnili znamiona art. 280 § 2 kk. Działali umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, wspólnie i w porozumieniu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Oskarżeni grożąc S. S. (2) natychmiastowym użyciem przemocy oraz posługując się nożem, którego użyciem zagroził K. S. (1) zabrali na szkodę pokrzywdzonego telefon komórkowy marki P. o wartości 400 złotych oraz pieniądze w kwocie 1 złotego. Zeznania S. S. (2) w sposób jednoznaczny dowodzą, iż w początkowej fazie zajścia opisane zachowanie oskarżonych musi zostać ocenione jako groźba natychmiastowego użycia przemocy wobec pokrzywdzonego, która miała skłonić go do wydania posiadanych pieniędzy. Bez wątpienia także skoordynowane sposób w jakim oskarżeni podeszli do S. S. (1), tak by uniemożliwić mu próbę ucieczki, skierowanie przez K. S. (1) noża w kierunku pokrzywdzonego i trzymanie go na wysokości jego brzucha nakierowane było na wywołanie u niego stanu obawy i zmierzało do tego, by zmusić go do wydania telefonu komórkowego. Bliska odległość w jakiej znajdował się od K. S. (1) T. G. (1), wyjaśnienia tego ostatniego oskarżonego ze śledztwa oraz fakt, iż to on odebrał od pokrzywdzonego telefon komórkowy świadczy jednoznacznie, iż nie tylko miał świadomość, iż K. S. (1) nożem się posłużył, ale także w pełni, w ramach porozumienia akceptował to działanie.

Dolegliwość orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności nie przekracza stopnia ich winy. Wymierzając oskarżonym kary pozbawienia wolności i oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu wzięto pod uwagę, iż oskarżeni działając wspólnie i w porozumieniu byli w stanie nietrzeźwości jak i to, że wartość zabranego mienia nie była znaczna. Wpływ na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonym ma także miejsce w jakim dokonali oni przestępstwa. Nie sposób nie dostrzec także, iż pokrzywdzony odzyskał skradziony telefon.

Wpływ na rozmiar kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego T. G. (1) ma także fakt, iż przyznał się on do popełnienia zarzucanego czynu w śledztwie i podjął określoną współpracę na tym etapie postępowania z organami ścigania, co przyczyniło się do zatrzymania drugiego ze sprawców. Uwzględniono także jego stosunkowo młody wiek i dane wynikające z wywiadu środowiskowego. Nie sposób nie dostrzec także, iż wyraził on w obecności pokrzywdzonego skruchę, przeproszając za swój postęp.

Orzekając karę pozbawienia wolności wobec K. S. (1) sąd brał natomiast pod uwagę oprócz podniesionych już wcześniej okoliczności także i to, iż to on zdecydował się zagrozić pokrzywdzonemu użyciem noża. Dostrzec należało także, iż także on przeprosił pokrzywdzonego.

Za znamienne uznać należy jednak, iż choć pokrzywdzony, jak wynika z jego oświadczenia na k 153 i 154 przyjął przeprosiny obu oskarżonych, to wskazał na określone, subiektywne niebezpieczeństwo jakie dla jego zdrowia i życia wywołało zachowanie oskarżonych w szczególności zachowanie K. S. (1).

Orzekając karę pozbawienia wolności, Sąd uwzględnił opinię jaką K. S. (1) ma w miejscu swojego zamieszkania.

Istotnymi okolicznościami obciążającymi w przypadku obu oskarżonych jest fakt ich uprzedniej karalności. Nie sposób w tym kontekście nie zauważyć, iż wobec K. S. (1) i T. G. (1) kilka dni przed popełnieniem przestępstwa rozboju z art. 280 § 2 kk zapadł w innej sprawie nieprawomocny wyrok, skazujący ich za popełnione wcześniej przestępstwo na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Wydany wyrok i orzeczonej kara w żaden sposób nie wpłynęła na życiową postawę oskarżonych, którzy dokonali kolejnego przestępstwa. Zaistniała sytuacja wskazuje na określony, znaczny stopień demoralizacji obu oskarżonych, a pomimo istnienia okoliczności łagodzących w wypadku T. G. (1), któremu przysługuje status młodocianego wyklucza możliwość zastosowania przy wymiarze orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności, instytucji jej nadzwyczajnego złagodzenia.

Wobec ustalenia w oparciu o wyjaśnienia K. S. (1), iż nóż zabezpieczony w jego miejscu zamieszkania służył do popełnienia przestępstwa orzeczono na podstawie art. 44 § 2 kk o jego przepadku na rzecz Skarbu Państwa.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec K. S. (1) kary pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania od 1 lipca 2015 roku, godz. 15.30.

Na podstawie § 14 ust. 1 pkt 5 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.), sąd zasądził wynagrodzenie należne obrońcom oskarżonych, uwzględniając ilość rozpraw w których uczestniczyli.

Sąd w oparciu o treść art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów postępowania, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa, uznając, iż ich aktualna sytuacja rodzinna, majątkowa i brak stałych dochodów uzasadnia przyjęcie, iż ich uiszczenie byłoby zbyt uciążliwe.